

REDAKCE / 14. 11. 2016

Jubilující Vlasta Chramostová vydá další knihu svých vzpomínek

Tři životy - herecký, disidentský a návratu - prožívá herečka Vlasta Chramostová. Tomu poslednímu věnovala knihu a nadělila si ji k nastávajícím devadesátinám. „Vyjde ale až někdy po Novém roce,“ řekla chartistka, kterou režisér Luboš Pistorius označil za svědomí českého divadla. Komunistický režim ji potrestal zákazem hraní. Na jeviště se dostala až po listopadu, kdy se jí splnil sen stanout na scéně Národního divadla.

„Bylo to po odmlce zpočátku těžké, ale strávila jsem tam od svých pětadesáti let celých devatenáct sezon a ztvárnila přes dvě desítky rolí. Hrála jsem do čtyřiaosmdesáti a končila *Babičkou*. V textu jsem zvládla čtyřiasedmdesát stran, ale jak jsem odešla, dostavilo se stáří,“ podotkla Chramostová.

Připravovanou publikací navazuje na první knihu vzpomínek z roku 1999, v níž podle svých slov překročila vlastní chyby, sebekriticky si je uvědomila a pojmenovala. Kniha se stala bestsellerem, atypickou biografií a pohledem pod povrch vlastního života, obsahujícím pozoruhodné svědectví o době.

„Aby mohl člověk vyprávět o jiných, musí nejprve prozradit všechno o sobě,“ vysvětlila herečka. Popsala v ní i chvíle, kdy se její jméno objevilo v seznamech spolupracovníků StB. Po angažmá v Olomouci a Brně působila od roku 1950 dvacet let v Divadle na Vinohradech. Začátkem sedmdesátých let hrála v Krejčově Divadle za branou a poté následoval zákaz činnosti. Podepsala Chartu 77 a pořádala bytová představení.

„V devadesáti letech si už nepískám. Jsem slepá, hluchá, sklerotická. Mám naslouchátko, operace dvou šedých zákalů, takže čtu bez brýlí, ale skleróza se neléčí. Kdyby ano, byly by tam návaly,“ dodala. Když prý napsala první knihu, přátelé ji

nabádali, aby psala dál. A tak se přizpůsobila trendu a v té nové vypráví, jak byla a je stále skvělá.

„Mladí říkají, že stáří není nemoc, ale ještě to nevědí... Denně cvičím, zkrátka dělám co mohu. Pravá noha je plná šroubů, patří pojišťovně. Ta druhá zlobí, a tak musím chodit s hůlkou,“ dodala. Uznává, že stáří není pro sraby, a tak s ním bojuje, i když jde o nákladnou disciplinu.

„Zbytečně moc pamatujeme a své chyby těžko vysvětlujeme, protože mladí nechápou dobu, kterou jsme prožívali. A nebyla to švanda,“ uvedla herečka. V padesátých letech měla za muže nepřítele strany a vlády, v šedesátých letech, která prý byla nádherná, prožila největší lidskou tragédii, když přišla o syna. „Řídila jsem auto a on to nepřežil, byla jsem oběť i kat – a v tom je celý můj život. V sedmdesátých letech jsem byla po podpisu Charty zločinec, v osmdesátých letech jsem nesměla hrát,“ shrnula herečka, které však vždy humor pomohl přenést se přes těžké chvíle.

„Humor není jen ten vtip sám, je to především postoj. Pomohl mi skutečně v ostrých okamžicích. Když se mě ptají, jak jsem to se svým mužem Stanislavem Milotou mohla 55 let vydržet, odpovídám, že když jsem se skutečně topila, podal mi ruku a vytáhl mě. Jinak ale máme italskou domácnost, nepřetržitě spolu nesouhlasíme a vedeme dialog,“ dodala. Oba už přivykli tomu, že dějiny šly kolem jejich bytu u Národního muzea, bouchaly na dveře a volaly: Milota, Chramostová – nástup!

„Objektivně musím říci, že tak, jak se dnes máme co do hmotných statků, jsme se vlastně neměli nikdy. Jenomže jsou tu i jiné statky, statky duchovní. Vždy, když jsme v nich poklesli, nastaly nejhorší časy. Nevím přesně, jak ten Masaryk zní, ale měli bychom se nebát a nekrást,“ dodala Vlasta Chramostová. Loni v září byla uvedena do Síně slávy Národního divadla. „Určitě tehdy nevěřili, že se těch devadesátin dožiju,“ komentovala to se smíchem týden před svým jubileem.

Zdroj: ČTK